

Sygn. akt I C 300/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

5 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Kruźlak

Protokolant Maja Foremny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2015 roku w Ś.

sprawy z powództwa (...) (...) w G.

przeciwko V. P.

o roszczenia z umowy pożyczki

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 300/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) w G. w pozwie skierowanym przeciwko V. P. domagał się zasądzenia kwoty 4.246,96 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 4.099,50 zł od dnia 14 listopada 2014 roku do dnia zapłaty. Żądanie swoje wywodził z umowy jaką pozwana zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółką Jawną, dawniej (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) S.K.A. W dniu 3 lipca 2014 roku wierzyciel dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Pozwana nie dokonywała spłaty pożyczki zgodnie z ustaleniami umownymi, umowa została wypowiedziana i z dniem 14 listopada 2014 r. kwota stała się wymagalna. Na sumę dochodzoną pozwem składa się kwota 1.900 zł tytułem zaległego kapitału oraz kwota 2.199,50 zł tytułem odsetek i innych należności ubocznych.

Pozwana V. P. nie stawiła się na wyznaczoną rozprawę, nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie żądała rozpoznania sprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) S.K.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwaną V. P. umowę pożyczki nr (...). Na jej podstawie pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 1.900 zł na okres od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia 17 września 2015 roku na warunkach określonych w umowie oraz w Regulaminie pożyczek SMS Kredyt stanowiącym załącznik do umowy. Faktycznie do dyspozycji kredytobiorcy postawiono sumę 1.889 zł. Oprocentowanie pożyczki ustalone zostało na poziomie 12% w stosunku rocznym. Rzeczywista stopa pożyczki wynosiła 285,53 %. Całkowita kwota do zapłaty została określona na sumę 4.132,69 zł. Składały się na nią: kapitał, odsetki umowne za okres trwania umowy, to jest 155,72 zł, opłata operacyjna w kwocie 2.076,97 zł. Poza tym w tabeli opłat i prowizji przewidziano koszty będące wynikiem nieterminowej spłaty. Pożyczka miała być płatna w 15 ratach miesięcznych po 276 zł, co dawało sumę 4.140 zł. Brak spłat stanowił podstawę wypowiedzenia umowy na piśmie listem poleconym.

Dowód: umowa pożyczki – k. 17 - 21,

W związku z powstaniem zaległości w spłacie pożyczki sporządzono dwa pisma kierowane do pozwanej. Pierwsze stanowiło wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy, nosiło datę 8 września 2014 roku. Drugie pismo oznaczono jako wypowiedzenie umowy oznaczone datą 8 października 2014 r. Oba pisma wystosował działający w imieniu powoda pełnomocnik T. K., wskazując, że działa w imieniu pożyczkodawcy.

Dowód: pisma z załącznikami – k. 22 - 25

Pożyczkodawca wystosował do pozwanej pismo datowane na dzień 8 lipca 2014r. informujące o zmianie podmiotu obsługującego pożyczkę oraz zmianie jego rachunku na zasadzie art. 509 k.c. W piśmie wskazano powoda jako podmiot, który wstąpił w miejsce dotychczasowego pożyczkodawcy.

Dowód: pismo informacyjne – k. 26

Sąd zważył:

Zgodnie z przepisem art. 6 kodeksu cywilnego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Odpowiednio przepis art. 232 kodeksu postępowania cywilnego nakłada na strony procesu cywilnego obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Tak określona reguła dowodzenia w procesie cywilnym winna być zrealizowana poprzez przytoczenie okoliczności faktycznych i wskazanie dowodów na ich poparcie.

Powód twierdził, że nabył od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) S.K.A. we W. wierzytelność przysługującą temuż zbywcy wobec pozwanej V. P.. Do pozwu dołączył umowę pożyczki zawartą pomiędzy zbywcą wierzytelności a pozwaną. Nie wykazał jednak istotnej z punktu widzenia oceny zasadności roszczenia okoliczności nabycia wierzytelności od dotychczasowego wierzyciela. Nie dołączył do pozwu żadnego dokumentu potwierdzającego przelew wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c.

Poza umową pożyczki do pozwu powód dołączył pismo informujące o zmianie podmiotu obsługującego pożyczkę, zmianie rachunku, zaś w treści pisma powołano art. 509 k.c. Pismo to, nie może być uznane za dowód cesji, gdyż ma tylko charakter informacyjny. Należy przy tym zwrócić uwagę, że zostało sporządzone przez tego samego pełnomocnika, który raz działał w imieniu dotychczasowego wierzyciela, po czym podpisywał pisma w imieniu nabywcy wierzytelności. Okoliczność ta nasuwa wątpliwości co do umocowania, a dokumentów potwierdzających ten fakt powód także nie dołączył do pozwu.

Powód nie przedstawił dowodu doręczenia pozwanej żadnego z dołączonych do pozwu pism, a w świetle umowy, wypowiedzenie powinno było być dokonane na piśmie, listem poleconym. Tym samym wątpliwość budzi skuteczność wypowiedzenia umowy, na które powołuje się powód i wymagalność całej kwoty. Skoro zaś nie dokonano skutecznego wypowiedzenia, żądanie całej kwoty nie jest uzasadnione na dzień wniesienia pozwu. Nawet jeśli kwota w części stała się wymagalna w toku procesu, to okoliczność ta wyłącza możliwość dochodzenia całej kwoty zaległej w pozwie złożonym w dniu 16 stycznia 2015 roku.

Skutkiem braku wykazania dowodami prawdziwości twierdzeń powoda, wobec istniejących wątpliwości co do jego legitymacji czynnej, jest oddalenie jego żądania w całości.

Wprawdzie z art. 339 § 2 k.p.c. wynika, że w razie niestawiennictwa pozwanego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, ale przesłanką niezbędną jest stwierdzenie, że nie budzą one uzasadnionych wątpliwości. Takiego wniosku nie sposób wyprowadzić z przedłożonych dokumentów, wobec zastrzeżeń opisanych wyżej.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem domniemanie wynikające z art. 339 § 2 k.p.c. nie obejmuje materialnoprawnej oceny żądania. Dla przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda niezbędne jest wykazanie, że nabył wierzycelność wobec pozwanej, skoro przedłożył dokumenty na okoliczność umowy zawartej przez pozwaną z innym podmiotem.

Niezależnie od tego, znaczna część żądania pozwu budzi poważne wątpliwości w świetle przepisów o zobowiązaniach umownych i ochronie konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi. Określa je przepis art. 385¹ § 1 k.c. stanowiący, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przedłożonej umowy wynika, że na całkowity koszt pożyczki składał się kapitał w kwocie 1.889 zł (choć całkowita kwota kredytu wynosiła 1.900 zł), odsetki - 155 zł oraz opłata operacyjna stanowiąca sumę przekraczającą sumę pożyczki i odsetek, to jest 2.076,97 zł.

Tak ustalone warunki umowy, bez wskazania, czym w istocie jest opłata operacyjna pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami i naruszają interes pozwanej. Kwota ta nie jest głównym świadczeniem, więc pozostaje poza wyłączeniem wynikającym ze zdania drugiego powołanego wyżej przepisu. Jej ocena w świetle warunków umowy prowadzi do wniosku, iż narusza klauzulę dobrych obyczajów.

Okoliczność tę należy podnieść na marginesie rozważań, bowiem powództwo nie mogło być uwzględnione z uwagi na brak dowodów potwierdzających istnienie roszczenia po stronie powoda.

Mając powyższe na uwadze na podstawie powołanych wyżej przepisów powództwo oddalono.